Kız ve Kirpi
Jane MEADOW

Kız ve Kirpi

Jane MEADOW

Ruby bahçesini çok severdi. Bahçede uzun ayçiçekleri, sallanan bir taş yol ve kurbağalar içine atlayınca cıp-cıp sesi çıkaran küçük bir gölet vardı. Bir akşam, gökyüzü pembe ve altın rengine döndüğünde Ruby çitin yanında bir şeyin hareket ettiğini gördü. Küçük, dikenli bir yaratık çimenlerin arasında sürünerek ilerliyordu. Ruby şaşkınlıkla nefesini tuttu. "Bu da ne?" diye fısıldadı.

Babası geldi ve yanına çömeldi. "Bu bir kirpi," dedi yumuşak bir sesle. "Ve bak, koca bir aile var!" İlk kirpinin arkasından üç minik yavru geldi, her biri erikten büyük değildi. Küçük burunları yaprakların arasında koklarken seğiriyordu. Ruby'nin gözleri kocaman açıldı. "Çok tatlılar!" diye fısıldadı. "Onlarla oynayabilir miyim?"

Babası nazikçe başını salladı. "Vahşi hayvanların sessizliğe ve alana ihtiyacı var, Ruby. Çok yaklaşırsak korkarlar." Ruby başını salladı ama biraz üzüldü. Birini tutup yumuşak karnını hissetmek istiyordu. Babası gülümsedi. "Uzaktan izleyebiliriz. Bu da bir tür nezakettir." Ruby çimenlerin üzerinde hiç kıpırdamadan oturdu, kırmızı lastik çizmeleri altına kıvrılmıştı.

Kirpiler Ruby'yi hiç fark etmemiş gibiydi. Koklayarak ve sallanarak yürüyor, küçük burunlarını toprağa daldırıyorlardı. En büyüğü—belki annesi ya da babası—burnuyla yere düşmüş bir elmayı yuvarladı. Yavrular onu taklit etti, birbirlerinin üzerine yuvarlanarak. Ruby eliyle ağzını kapatıp kıkırdadı. "Oynuyorlar!" diye fısıldadı. Babası başını salladı. "Yiyecek arıyorlar. Kirpiler böcekleri ve sümüklü böcekleri sever."

Güneş alçaldıkça bahçe gölgeli ve sessizleşti. Ruby kirpi ailesinin etrafı keşfetmesini izledi. Çalıların altından kayıp kompost yığınının etrafında kokladılar. Bir yavru başını yaprak yığınına soktu ve hapşırınca kıvranarak çıktı. Ruby yardım etmek istedi ama babasının sözlerini hatırladı. Bu yüzden hareketsiz kalıp izledi. "Çok cesurlar," diye fısıldadı.

Annesi bir sepet çamaşırla dışarı çıktı. Ruby'nin sessizce oturduğunu görünce gülümsedi. "Çok sabırlısın," dedi. Ruby kirpileri işaret etti. "Onlar vahşi, bu yüzden onlarla oynayamıyorum," diye açıkladı. "Ama izleyebilirim." Annesi de oturdu. "Doğru. Vahşi hayvanların da tıpkı bizim gibi bazen özel alana ihtiyacı vardır." Kirpiler seyircilerinden habersiz koklayarak ilerledi.

Ruby bir şey fark etti. Kirpiler sürekli çite çarpıyordu. Aralıklar kolayca geçmeleri için çok küçüktü. "Baba," dedi, "çit onları engelliyor." Babası yanına geldi. "Haklısın. Kirpilerin yiyecek bulmak için geceleri dolaşması gerekir. Küçük bir boşluk onlara yardımcı olur." Ruby'nin gözleri parladı. "Bir tane yapabilir miyiz?" Babası başını salladı. "Yarın bahçeyi onlar için daha güvenli hale getireceğiz."

O gece Ruby rüyasında kirpiler gördü. Sabah hardal sarısı ceketiyle dışarı koştu. Babası çoktan alet çantasıyla oradaydı. "Dikenli dostlarımız için küçük bir kapı yapalım," dedi. Bir çit panelini dikkatlice kaldırdı ve alt kısmında küçük bir kemer oluşturdu. Ruby alkışladı. "Bir kirpi kapısı!" diye bağırdı. Babası sırıttı. "Tam da doğru boyutta."

Annesi bir tırmık ve kocaman bir gülümsemeyle geldi. "Düşünüyordum da," dedi. "Kirpilerin gündüz uyumak için sıcacık yerlere ihtiyacı var. Onlara bir yuva yapalım." Kulübenin arkasındaki sessiz bir köşeye yapraklar ve dallar yığdı. Ruby yardım etti, kucak dolusu kuru yaprak taşıdı. "Bu çok rahat olacak," dedi. Annesi başını salladı. "Ve evden uzak, böylece rahatsız edilmezler."

Bütün öğleden sonra Ruby ve ailesi bahçede çalıştı. Babası çitteki boşluğu onardı, annesi çalıların altındaki ikinci yuva için daha fazla yaprak topladı. Ruby küçük bir kap buldu ve içini suyla doldurdu. "Susayan kirpiler için," dedi. Babası gülümsedi. "Sen vahşi yaşamın iyi bir dostusun, Ruby." Ruby gurur duydu. Gün batımını sabırsızlıkla bekliyordu.

Akşam olunca Ruby arka basamakta hiç kıpırdamadan oturdu. Gökyüzü turuncu ve mora döndü. Bir hışırtı duydu. Sonra bir tane daha. Çalıların altından kirpi ailesi çıktı. Durup burunlarını seğirttiler. Ruby nefesini tuttu. En büyük kirpi çitteki yeni boşluğa doğru koklayarak ilerledi. Kolayca içinden geçti. Yavrular tek tek onu takip etti.

Ruby sevinçle bağırmak istedi ama sessiz kaldı. Kirpiler bahçeyi keşfetti, annesinin yaptığı yaprak yığınlarının arasında koklayarak dolaştı. Bir yavru yaprakların içinde kıvrılıp esnedi. Ruby gülümsedi. "Hoşlarına gitti," diye fısıldadı kapıdan izleyen babasına. "Onlara güvenli bir yer verdin," dedi babası. "Bu harika bir armağan."

Kirpiler bir süre kaldı, sonra çitteki boşluktan gecenin içine geri süzüldüler. Ruby içten içe mutlu ve sıcacık hissetti. Onları tutmamış ya da onlarla oynamamıştı ama onlara yardım etmişti. "Nezaket her zaman sarılmakla ilgili değildir," dedi yumuşak bir sesle. Annesi ona sarıldı. "Bazen hayvanlara özel alan tanımak ve vahşi yaşamın vahşi kalmasına izin vermektir." Ruby başını salladı. Anlamıştı.

Ertesi akşam Ruby yine izledi. Bu kez kirpiler daha az utangaç görünüyordu. Eve daha yakın koklayarak ilerlediler ama Ruby basamakta kaldı. Onların alana ihtiyacı olduğunu biliyordu. Babası kirpiler hakkında bir kitap getirdi ve solan ışıkta birlikte okudular. Ruby kirpilerin gececil olduğunu öğrendi—gündüz uyurlar ve gece uyanırlar.

Haftalar geçti ve kirpiler düzenli ziyaretçiler oldu. Ruby en büyüğüne Diken, yavrulara Pip, Pop ve Fıstık adını verdi. Onlara hiç dokunmaya çalışmadı ama uzaktan izlemeyi çok sevdi. Bir akşam Pip'in yaprak yığınında kıvrılıp uykuya daldığını gördü. "İyi geceler, Pip," diye fısıldadı. Bahçe mutlu, gizli bir dünya gibi hissettiriyordu.

Ruby nezaketin bazen sessiz olmak ve alan tanımak anlamına geldiğini öğrendi. Kirpi kapısı ve sıcacık yuvalarla gurur duydu. Bahçesi artık vahşi yaşam için güvenli bir yerdi. Ve her gün batımında basamakta oturup dikenli ailenin etrafı keşfetmesini izledi. "Vahşi hayvanların özel alana ihtiyacı var," dedi okuldaki arkadaşına. "Ve bu bir tür sevgidir."